Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

ATILIM

Kurucusu: İ.Bilen
Yıl 11, sayı 10 (130)
Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı
15 Haziran 1984

15-16 Haziranın savaşım yolunda ileri!

TKP MK 2. PLENUMU TOPLANDI

Halkımızın çıkarları, vatanın geleceği tüm diktatörlük karşıtı güçlerin birliğini gerektiriyor

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 2. Plenumu toplandı. Plenum, MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşın okuduğu Politik Büro'nun Çalışma Raporunu görüştü. "Barış ve Demokrasi Güçlerinin Eylem Birliği ve TKP'nin Bu Konudaki Görevleri" konusuna göndeminde özel bir yer verdi. 1. Plenum kararlarının uygulanmasını gözden geçirdi, varolan eksiklikleri ve yeni görevleri saptadı.

TKP MK 2. Plenumu, Batı Avrupa'ya yeni Amerikan nükleer roketlerinin yerleştirilmesinden sonra uluslararası alanda yer alan gelişmeleri ve ülkemizde 25 Mart yerel seçimleri sonrasında oluşan durumu görüştü. Gerek dünyada, gerekse ülkemizde tehlikelerin ve olanakların artmasıyla belirlenen kritik bir dönemden geçilmekte olduğunu saptadı.

Sosyalizm ve barış güçlerini geriletme planlarının başarısızlığı, kapitalizmin de-

1 Mayıs 1984-İstanbul

rinleşen bunalımı, ABD emperyalizminin saldırganlığını daha da artırmasına temel oluyor. Bu koşullarda, barış güçlerinin bölge ve dünya barışının korunmasına katkıda bulunmak için çabalarını daha da artırmaları her zamankinden daha büyük önem taşıyor. Hiçbir güç bu çabayı göstermeden kendi amaçlarına ulaşamaz.

Tamamen antidemokratik ve eşitsiz koşullarda yapılan 25 Mart yerel seçimleriyle hükümet partisi ANAP kendine belli bir oy desteği sağladı, belediyelerin önemli bir bölümünü ele geçirdi. Ne ki, Evren-Özal ikilisi bu seçimlerde önlerine koydukları, konumlarını pekiştirme, politik istikrar sağlama, demokrasi güçlerini geriletme amaçlarına ulaşamadılar.

Yerel seçimlerde, diktatörlüğe karşı barış ve demokrasi yanlısı çok geniş bir muhalefetin örgütlenmesinin olanaklı olduğu, halk yığınlarının böylesi örgütlü bir muhalefeti desteklemeye hazır olduğu görüldü. Şimdi 1256 aydının çıkışıyla diktatörlük karşıtı muhalefet güçlü bir unsura daha kavuşmuştur.

Ne ki, Evren-Özal ikilisi, her alandaki halk ve vatan düşmanı politikalarından vazgeçmiş değillerdir. Tersine onlar şimdi karşılaştıkları ve karşılaşacakları her zorluğu çok daha büyük bir zorbalıkla aşmayı deneyeceklerini gösteriyorlar.

Evren-Özal çetesinin halkın ekmeğine, barış ve demokrasi taleplerine yönelik kaba saldırıları derin bir nefretle karşı-

Arkası 7. sayfada

En büyük işçiler

Yıllık enflasyon hızı % 60'a çıktı. Zenginlerle yoksullar arasındaki uçurum ülke tarihinde hiç bu kadar derin olmamıştı. Bu koşullarda iş, ekmek, ucuzluk isteyen halka ANAP hükümeti, "Bekleyin, göreceksiniz, başarılı olacağız, sıkın dişinizi!" diyor. Burjuva muhalefet partilerinin yöneticileri ise halka yalnızca şöyle sesleniyorlar: "Bekleyin, göreceksiniz ANAP hükümeti başarısız olacak!"

İşte böyle bir ortamda İstanbul'dan gür bir ses yükseldi. Türk-İş'in düzenlediği 1. Bölge Temsilciler Toplantısı'nda binlerce işçi ,hep bir ağızdan "Grev bizim hakkımız, söke söke alırız!" diye haykırdı. İşçi sınıfı dosta-düşmana beklemekten yana olmadığını duyurdu.

Renkli, parlak sayfalarını uydurma parlamentonun "kahvelerde bira satılırsa ya da turistler sütyensiz denize girerse uygar olur muyuz, olmaz mıyız?" yollu "tartışmalar"ına cömertçe ayıran burjuva basınında, İstanbul'daki işçi toplantısı ve burada yığınsal olarak bağırılan belgiler,ancak birgün o da birkaç satır yer bulabildi. Ama toplantının sonuçları fabrikalarda, tezgah başlarında, işçi temsilciliklerinde günlerce konuşuldu tartışıldı, sonuçlar çıkarıldı.

Türk-İş yönetimi İstanbul toplantısını Türk-İş üyelerine birşey yapar görünmek, onları oyalamak amacıyla

Arkası 7. sayfada

TKP tüm işçileri 15-16 Haziranın savaşım yoluna çağırıyor

İşçiler,

15- 16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 14. yıldönümünü Evren-Özal diktatörlüğünün baskılarını artırdığı, büyük sermayenin ekonomik ve sosyal haklarımızı daha da azaltmak için yeni saldırılara hazırlandığı koşullarda kutluyoruz.

İşçi sınıfının çıkarlarını savunduğu için kapatılan DİSK hala yasaklı tutulur, yöneticileri idam cezası istemi ile yargılanırken, MİSK adlı faşist sendika yeniden serbest bırakıldı. İşçilerin kendi istedikleri sendikalarda örgütlenmelerini önlemek için herşey yapılıyor. Evren-Özal ikilisinin amacı, işçilerin sendikal birliğini önlemek, onları bölük pörçük tutmak ve Türk-İş'in tüm işçileri temsil eden, savaşkan bir örgüt olmasını önlemektir. Yerli ve yabancı parababaları sömürü ve vurgunlarını ancak böyle artırabilirler.

Büyük ve tekelci sermayenin örgütleri TİSK ve MESS diktatörlüğün kuşa döndürdüğü sendikal hakları bile işçilere çok görüyorlar. Toplu sözleşmelerde kendilerinin onaylamadıkları tek bir madde bile yer almasın istiyorlar. Bunun için tüm patronları işçilere ve sendikalara karşı yeni bir haçlı seferine hazırlamaya çalışıyorlar.

İşçiler görüyor: Artık bıçak kemiğe dayanmıştır. Bu durumda Türk-İş yönetimi işçilerin bir dizi istemini dile getiriyor. Ama Evren-Özal ikilisiyle, parababalarıyla işbirliği içinde olan Türk-İş yöneticileri, işçilerin haklarını elde etmeleri için hiçbir somut adım atmıyorlar. İşçileri oyalamaya, yatıştırmaya, savaşımdan alıkoymaya çalışıyorlar.

Tüm bunlara karşın işçi sınıfı kendi hakları için, tüm çalışanların hakları için, halkımızın ulusal çıkarları için savaşmaya kararlı olduğunu 3 Haziran günü İstanbul'daki Türk-İş toplantısında dile getirdi. Bu toplantıda binlerce işçi Türk-İş yöneticilerinin önleme çabalarına rağmen, "Grev bizim hakkımız, söke söke alırız" diye haykırdı. "Yaşasın işçilerin birliği!" belgisini yükseltti. İşçi sınıfının savaşkan bir Türk-İş özlemini dile getirdi.

1970'de 100 bin işçinin DİSK'in çağrısıyla gerçekleştirdiği 15-16 Haziran direnişinin dersleri bu işçileri doğruluyor, işçi sınıfına yol gösteriyor. Soframızdaki ekmeğe, sendikal haklarımıza

Arkası 6. sayfada

Mamak direnişinden öğrenilmesi gereken

● Cahit Sağlam - Ankara

Mamak'taki tutuklular, 41 gün süren şanlı açlık grevini başarıyla sonuçlandırdılar.

Açlık grevinin sonuçları, sol güçler arasında geniş bir biçimde tartışılıyor. Bizler gelecekteki savaşımımıza ışık tutması için yapılan bu tartışmalara, sol güçlerin eylem birliğini güçlendirecek bir biçimde katılıyoruz. Sol güçlerin arasını açmaya yol açacak, bu yönüyle de faşist diktatörlüğün işine yarayacak tartışmalara karşı çıkıyoruz. Ancak tüm bu çabalarımıza karşın tartışmaların hala bu yönde sürdürülmeye çalışıldığını da görüyoruz.

Bilindiği gibi, cezaevlerindeki baskı ve işkencelere, tutukluların fizik ve moral güçlerini yok etmeye yönelik uygulamalara karşı, tüm yurtseverler herhangi grupsal bir ayırım gözetmeden birlikte direniyorlar. Birlik içinde yürütülen bu direnişler, tutuklu yakınlarının ve giderek daha geniş halk kesimlerinin barış, ekmek ve özgürlük için savaşımı biçimini alan dayanışma eylemleri, faşist diktatörlüğün yıkılması, ulusal demokrasinin kurulması yolunda önemli çıkışlardır. Bu savaşımın kararlı yürütücüsü olan komünistler, cezaevlerindeki direnişlerin ve dayanışma eylemlerinin en ön safında yer alıyor, çeşitli cezaevlerinde diğer sol güçler tarafından yapılan direnişleri de koşulsuz destekliyorlar.

Komünistler için eylemin şu ya da bu grup tarafından başlatılmış olması, yürütülmesi ya da sonuçlandırılması önemli değildir. Onlar için önemli olan eylemin cuntaya darbe indirip indirmediğidir. Komünistler için bir eylemdeki başarının göstergesi budur.

Mamak'taki açlık grevi; tüm sol güçlerin eylem birliği yaparak katılmaları nedeniyle kitlesel, tüm baskı, dayak ve işkencelere karşın kırılmamış olması nedeniyle de kararlı ve başarılı bir eylem oldu.

Eylem sonucunda, içerdeki sol güçler ve onların yakınları arasındaki savaş arkadaşlığı güçlendi. Tutuklular ve yakınları moral üstünlük kazandılar. İşkenceler ve işkenceçiler teşhir edildi. Faşist diktatörlüğün işkenceci yüzü yurt içinde ve yurtdışında açığa vuruldu. Faşist diktatörlük yaptığı açıklamalarla suçlarını itiraf etmek zorunda kaldı.

Bu sonuçlarıyla eylem, cuntanın yüzünde şaklayan bir şamar oldu. Bugün görev, merkezinde politik tutukluların direnişlerinin bulunduğu, tutuklularla dayanışma ve genel politik af eylemlerini daha geniş kesimlere yaymak, diğer halk kesimlerinden yükselen protesto sesleriyle birleştirmek, bu yolda sol güçler arasındaki savaş arkadaşlığını güçlendirmektir. Unutmayalım ki, işbirlikçi oligarşinin faşist diktatörlüğü yıkılmadan, ulusal demokrasi kurulmadan zindanların duvarları yıkılmaz, işkenceler son bulmaz.

Atılım bizimle

● Zeynep Çevik- Paris

Batı Avrupa'da, Türkiye işçi sınıfının politik öncüsünün yolunda yürüyen bizler, çeşitli yığın örgütlerinde çalışıyoruz. Biz, en geniş yığınlara, ekonomik ve politik haklarını kalıcı olarak ancak komünistlerle birlikte davranılırsa kazanılacağını gösteriyoruz. Nerede bir yığın eylemi varsa, nerede bir hak arama kavgası varsa biz orada olmalıyız. Politik öncülüğü eylemlerin içinde sağlamlaştırmalıyız.

Arkası 6. sayfada

TKP MERKEZ KOMİTESİ'NİN 2. PLENUM RAPORUNDAN:

"Partimiz önümüzdeki dönemde tüm savaşımları;

- Cezaevlerindeki yurtseverleri kurtarmak için genel politik af çıkması,politik göçmenlerin haklarının geri verilmesi, idam cezalarına son verilmesi, düşünce özgürlüğüne konan yasakların kalkması,
- Emekçileri işsizliğe, kuru ekmeğe mahkum eden İMF ile yapılan anlaşmaların iptal edilmesi, ekonominin ulusal temellerini yıkacak olan, KİT'lerin yerli ve yabancı şirketlere devredilmesini öngören yasanın kaldırılması,
- Topraklarımıza ölüm roketlerinin yerleştirilmesine, yeni Amerikan üslerinin kurulmasına yol veren, ülkemizi savaş tehlikesine sürükleyen Türkiye-ABD Savunma İşbirliği Anlaşmasının ve Mutabakat Belgesi'nin iptal edilmesi, işsizliği , yoksulluğu daha da artıracak olan, ulusal kaynaklarımızın Amerikan tekellerinin eline geçmesine yol açacak olan F-16 savaş uçakları projesinin engellenmesi,
- Sendikal hakları işlemez duruma sokan, 274-275 sayılı yasalardaki değişikliklerin iptal edilmesi, grev ve toplu sözleşme yasağının kaldırılması, DİSK'in açılması istemlerine yöneltmelidir.

Komünistler tüm bu savaşımları, Evren-Özal diktatörlüğünün yıkılması, faşist anayasanın iptal edilmesi hedefiyle bağlamalıdırlar."

Komünist YARIŞMA

daha çok haber... daha çok yazı... parti basınını güçlendir..

Türkiye Komünist Partisi MK'nin 2. Plenumu, 1. Plenum'da alınarak uygulamaya sokulan, parti merkez organlarına mektupla haber ve yazı gönderme yarışmasını da ele aldı. TKP MK 2. Plenumunda, Genel Sekreter Haydar Kutlu yoldaşın okuduğu Politik Büro çalışma raporunda bu konuda şöyle deniyor: "MK'mizin açtığı mektup yarışması ise, umduğumuzun ötesinde yanıt aldı. Kısa sürede, haftada yetmiş mektup gibi başlangıçta düşünemeyeceğimiz bir sayıya ulaşıldı. Bu mektupların üçte ikisi yurt içinden geliyor. Dikkat çeken özellikler olarak şunları söyleyebiliriz. Sıradan okuyucu mektuplarının sayısı giderek artıyor. Küçük illerden, hatta köylerden gelen mektupların sayısı önemlidir. Partimizin yazılı yayınlarını özellikle Atılım'ın kendilerine ulaşmasını isteyen mektupların sayısı az değildir".

●*Değerli dostlar,*

"Halkın Kürsüsü" programınızı ilk yayınlarından bu yana ilgi ile izliyorum. Partimin 5. Kongresi'nden bu yana -ben bir sempatizanım ama gene de partim diyorum- partimin ilkeleri ve kararları doğrultusundaki çalışmalarını büyük bir kararlılık ve sorumluluk duygusu ile yaşama geçirirken yüksek duygular yaşıyorum. Kendimi onurlu bir sıra neferi olarak hissetmenin verdiği coşku ile yürekleniyorum. 5 çocuklu, 45'e yakın ilerlemiş yaşıma rağmen, kendimi çok dinç, kararlı ve hayatı çok seven biri olarak görmemi, partim sağladı.

Bundan böyle ayda iki yazı göndereceğim.

Mustafa Suphi'nin Yolunda - İZMİR

●*Bizim Radyo ve TKP'nin Sesi çalışanları,*

Öncelikle vermiş olduğunuz onurlu savaşınızda başarılar diler, bu uğraşınızda yalnız olmadığınızı, bizim de sizinle beraber olduğumuzu bilmenizi isterim. Ben Kütahya'nın Simav ilçesinden yazan bir dinleyicinizim. Elimden geldiğince yayınlarınızı izlemeye çalışıyorum. Yoldaşlar, bizler, işçiler, öğrenciler olarak ülkemizin içinde bulunduğu yokluğu , yoksulluğu, halkımızın çektiklerini gördükçe, duydukça, emperyalistlere, faşistlere karşı kinimiz o kadar artıyor. Yoldaşlar, bizim sizlerden isteğimiz, ne olur bölünmeyin, birlikte olun. Tüm sol güçler birlikte hareket edin. Ben başaracağınıza, halkımızın bu zulme izin vermeyeceğine inanıyorum. Onlar zenginleri, burjuvaları yanlarına aldılar, ülkemizin kanını emiyorlar. Ama bu durum böyle sürüp gitmez. Biz halkız.

Dostça selamlar.

Benim için Edip Akbayram'dan "Analara kıymayın efendiler" isimli parçayı çalmanızı istiyorum.

Bir dinleyici- Simav

TKP MK GENEL SEKRETERİ HAYDAR KUTLU'NUN 2.PLENUMU AÇIŞ KONUŞMASI:

Oligarşinin diktatörlüğüne karşı demokratik bir alternatifin ortaya çıkması ve güçlenmesi olanaklıdır

Değerli yoldaşlar,

TKP MK 2. Plenumu'nu açıyorum. Geçen Plenumumuzdan bu yana gerek ülkemiz ve gerekse dünyamızdaki gelişmeler tehlikelerin azalmadığını gösteriyor. ABD emperyalizminin çılgınlık politikası sonucu insanlık nükleer bir savaşta yok olma tehlikesiyle karşı karşıya. Ülkemizde ise halkımız aynı zamanda ulusal çapta felaketlerle yüzyüzedir. Bu bir abartma değil, gerçeğin çıplak, ama acı bir ifadesidir.

Ortadoğu'daki son gelişmelere bir göz atmak bile ülkemiz açısından sözünü ettiğimiz tehlikelerin ne denli büyük olduğunu anlamaya yeter. Bölgedeki gelişmeler üzerinde raporumuzda ayrıntıları ile duruyoruz. Son günlerde Basra Körfezi bölgesinde ABD yeni bir gerginlik yaratmaya çalışıyor. Amerikan 7. Filosu buraya geniş güç yığdı ve alarma geçti. Reagan bölgeye "Çevik Kuvvetler"i aktarmaya hazırlanıyor. Amerika, İran-Irak savaşından yararlanarak bölgede askersel varlığını artırmaya çalışıyor. Bu yeni gelişme, öteden beri dikkat çektiğimiz, Türkiye nin diktatörlük eliyle ABD yönetiminin saldırgan politikasının bulanık sularında serüvenlere sürüklenme tehlikesine, bugünlerde daha fazla dikkat vermeyi gerektiriyor.

Tehlikenin boyutunu anlamak için, Lübnan, Salvador, Nikaragua örneklerinde açıkça kanıtlandığı gibi, Reagan yönetiminin, askersel üstünlük sağlama politikasını nerelere kadar vardırabileceğini görmek gereklyor. Bugün ABD'nin dünyanın jandarması olma hevesine, onun geleneksel bağlaşıkları bile tam destek vermiyor. En son, Nikaragua limanlarını mayınlama operasyonuna karşı yükselen tepki bunu kanıtladı. Ama ABD böylesi bir politikayı uygulayabilmek için şimdi çok daha sadık bağlaşıklara gereksinim duyuyor. Ve dünyada pek az ülke böylesine akıl dışı bir politikaya tam destek veriyor.

Ne yazık ki, Türkiye bu az sayıda ülke arasındadır. Raporumuzda örneklerini bulacağımız gibi, ABD yöneticileri diktatörlüğün elindeki Türkiye'yi böyle bir bağlaşık olarak gördüklerini açıkça söylemekten çekinmiyorlar.Böyle bir bağlaşıklık ne anlama geliyor ? Bu açıkça ABD'ye uyduluk, uşaklık politikasıdır.

Bu söylediklerimiz Türkiye'ye ABD'nin verdiği özel stratejik rolü de anlamaya yeter. Türkiye, ABD emperyalizminin bir silah deposu, üslerle ve ikili anlaşmalarla sağladığı ayrıcalıklarla, onun sosyalizme karşı ileri bir karakolu ve bölgede emperyalizmin bir Truva atıdır. Ve nihayet, bölgede emperyalizmin çıkarına gerici bloklar oluşturma görevini üstlenmiştir. Emperyalizmin hesabına askersel-politik bir güç merkezi olma hevesindedir.

Her alanda hızlı bir çöküş

Türkiye bugün Cumhuriyet'in ilk yıllarının Türkiyesi değildir. Emperyalist saldırganları kovmuş olanların, ulusal bağımsızlık bayrağını yükseltme onurunu taşıyanların Türkiyesi değildir. Hatta 12 Eylül 1980 öncesinin Türkiyesi bile değildir Türkiye bugün.

Eğer bugünkü ulusal hıyanet politikasının beş yıl daha böylesine pervasızca uygulanmasına izin verirsek, beş yıl sonrasının Türkiyesi bugünün Türkiyesini bile aratacaktır.

Tarihte ilk kurtuluş savaşı veren ülkelerden biri olan Türkiye'nin bugün bölgede barış, ulusal kurtuluş ve ilerleme güçlerine karşı bir konuma getirilmesi yalnızca komünistlerin, ilericilerin değil, kendine bu yurdun evladıyım diyen herkesin içini sızlatmalıdır.

Evren-Özal ikilisinin ulusal bağımsızlığımızı, egemenlik haklarımızı İMF'den alacakları üç kuruş için, bir avuç tekelci kapitalistin çıkarları için satışa çıkarmalarına şaşmamak gerekir. Cumhuriyet döneminin son dikili taşları olan ekonominin ulusal temelleri tek tek yokediliyor. Ülke İTT gibi kara ünlü çok uluslu tekellerin yağmasına açılıyor.

Öte yandan işsizlik korkunç boyutlar almış, hayat pahalılığı ülkede yaşamı cehenneme çevirmişken, şimdi, F-16'lar ve başka silahlar için yüz milyarlar harcanıyor. Türkiye'de fabrika yerine silah yapım projeleri geliştiriliyor. Bunlar dikkat vermemiz gereken yeni gelişmelerdir. Askersel sanayi kompleksi kurmanın ilk adımları mıdır bunlar? Bu soruna kafa yormalıyız.

Ekonomik alandaki bu çöküşü kimileri, düzenin Özal tarafından değiştirilmesi olarak niteliyorlar. Bu inanılmaz bir mantıktır. Bu tür yanılgıları yıkacak en kestirme şey, bu çevrelere ülkeyi bekleyen somut tehlikeleri gösterebilmektir.

Bizim başka bir noktaya daha dikkat vermemiz gerekiyor: Ulusal çapta felaketler dediğimiz şey buraya kadar söylediklerimizden ibaret değildir. Ekonominin çöküşüne paralel, ama ondan çok daha hızlı olarak toplum yaşamında, kültürel ve ahlaksal alanlarda hızlı bir çöküş vardır. Burjuva basını bile bu çürümeyi yansıtıyor. Ülkede suç işlemenin, fuhuşun olağanüstü artışının rakamları veriliyor. Büyük şehirlerin sokaklarını işsizler, gizli işsizler, düşkünler, kimsesiz çocuklar dolduruyor.

Bu durum kapitalizmin yarattığı doğal çöküntünün çok ötesindedir. Aynı zamanda emperyalizmin kozmopolit ideolojisinin artan etkilerinin, ülkenin emperyalizmin, yabancı tekellerin yağmasına açılması için sürdürülen psikolojik, moral kampanyanın bir ürünüdür. Halkı politika dışına itme taktiğinin bir parçasıdır. İnsancıl değerleri hiçe sayan, halk ve vatan düşmanı hıyanet politikasının bir sonucudur.

Bu duruma sessiz kalamayız

Biz komünistler bu duruma sessiz kalamayız. Biz halkımızın ulusal bağımsızlık ve egemenlik haklarını savunmak görevini yüklendiğimiz gibi, onun demokratik ulusal kültürünün ve ahlaksal değerlerinin korunmasını ve geliştirilmesini de yüklenmek zorundayız. Bu görev yalnızca komünistlerin en hümanist kişiler olmasından kaynaklanmıyor. Özellikle orta katmanların ve emekçi sınıfların alt sıralarında beliren çözülme ve sınıf dışına itilmenin bir ürünü olan bu olgu, demokrasi savaşımı, sınıf savaşımı açısından da olumsuz bir durumdur. Çözülen bu tabakalar, kendilerine aşılanmak istenen bu çürümeyle paramiliter, faşist sivil örgütlenmeler yaratmaya çalışan diktatörlüğün demagojilerinin kurbanı olabilirler. Bu durumun ne kadar ciddi olduğunu anlamak için, Özal'ın seçimlerdeki propaganda yöntemini ve aldığı sonuçları hatırlamak yeterli olur.

Tüm bunlardan çıkan sonuç nedir? Ülkemizde emperyalizmin en saldırgan çevrelerinin artan karışmaları ve faşist diktatörlük koşullarında, demokrasi savaşımı, kaçınılmazlıkla ulusal çapta derinleşiyor, çok geniş güçlerin, işçi ve emekçi sınıfların, orta katmanların ve çıkarları emperyalizmle, diktatörlükle çatışan burjuva kesimlerin savaşımı niteliğini alıyor. En ufak bir demokratik istem, kaçınılmazlıkla emperyalizm ve diktatörlüğün duvarına çarpıyor. Bu gerçekler görülmeden doğru bir bağlaşıklık politikası uygulanamaz.

Eylem birliği ve bağlaşıklık sorunları üzerine düşünürken şu gerçek büyük harflerle önümüzde yazılı durmalıdır: Koşullar öyledir ki, yalnız işçi sınıfının değil, yalnız emekçi halkın değil, Türk ve Kürt nüfusun çoğunluğunu kazanmak zorunludur ve olanaklıdır. Öteyandan bölgedeki karmaşık durumda, Kürt ulusal hareketine ilişkin politikamızın da önemi artıyor. TKP doğru bir bağlaşıklık politikası ile işçi sınıfının bu geniş çoğunluğu barış ve ulusal demokrasi savaşımına kazanmasına yardım etmelidir.

Bu ulusal ve sosyal çürüme önlenebilir. Halkın acılı yazgısı değiştirilebilir. Bunu görmek diktatörlük karşıtı güçlerin birliği için önemlidir. Ancak gerçekleşebilir olduğu görülen bir hedef güçlü bir çekim merkezi oluşturabilir.

Görmek gerekir ki, tüm saldırganlıklarına karşın, bugün ne Reagan yönetimi ve NATO başları, ne de ülkemizde fa-

Arkası 4. sayfada

Başı 3. sayfada

şist diktatörlük amaçlarına henüz varabilmişlerdir. Reagan yönetimi Batı Avrupa'ya yeni atom roketlerini yerleştirmiştir. Ama barış güçlerini bölmeyi, sosyalist sistem karşısında askersel üstünlük elde etmeyi başaramamıştır. İnsanlık, barışı kimin tehdit ettiğini,onu kimin kararlılıkla savunduğunu bugün çok daha açık biçimde görüyor. Sovyetler Birliği'nin, Demokratik Alman Cumhuriyeti ve Çekoslovakya ile birlikte askersel dengenin korunması için aldığı önlemlerin zorunluluğunu, bugün halklar çok iyi anlayacaklardır. TKP, Sovyetler Birliği'nin nükleer bir felaketi önlemek için gücünün yettiği herşeyi yaptığını biliyor. Biz, sosyalist ülkelerin barış önerilerinin ve aldıkları önlemlerin tüm dünya halkları gibi halkımızın çıkarlarına da uygun olduğunu görüyoruz ve destekliyoruz.

ABD emperyalizmi gerginliği artırma ve askersel üstünlük elde etme politikasına hız verdikçe yalıtlanmakta, yalnızlaşmaktadır.

Ülkemizde ise, 6 Kasım ve onu izleyen 25 Mart yerel seçimleri emperyalizmin, Evren-Özal diktatörlüğünün beklediği politik istikrarı getirmemiştir. Tersine, seçimler sonucu ortaya çıkan tablo, % 43 oy alan muhalefetin parlamento dışında olması, rejim için yeni ve güçlü bir istikrarsızlık unsuru yaratmıştır. Ayrıca güçlenmek için çevirdikleri demokrasiye dönüş manevrasının içyüzünü açığa çıkarmıştır. Faşist diktatörlüğün dayanağı şimdi daha güçlü değildir.

Birikimler yokolmadı

Şunu da görmeliyiz: Bir başka açıdan da bugünün Türkiyesi 1920'lerin, 50'lerin, 60'ların Türkiyesi değildir. Deneyimli, savaşkan bir işçi sınıfımız vardır. Onun politik savaşım içindeki rolü, ağırlığı, nicel gücünün çok ötesindedir. İşçi sınıfımızın geçmiş deneyimi, bugün somut olarak ele alınıp işlenmelidir. Kavel, Sungurlar, Demir Döküm, Profilo ve diğer direniş destanları tekrar işlenmelidir. Önümüzde 15-16 Haziranın, büyük işçi direnişinin, işçi sınıfımızın bu gür atılımının yıldönümü vardır. Tüm parti örgütlerimiz bu yıldönümünü ondan dersler çıkararak en etkin biçimde değerlendirmelidir.

Halkımızın antiemperyalist savaş deneylerini de hatırlamanın tam zamanıdır. Özellikle 1960 sonrası ilerici yurtsever gençliğin, aydınların ABD emperyalizmine, NATO'ya, 6.Filo'ya karşı tüm ülkeyi saran antiemperyalist savaşım deneyi önemlidir.

Tüm bu birikimler yokolmadı. Tersine yeni koşullarda daha da yoğunlaşıyor. İşçi sınıfı ile proleter olmayan halk kesimlerinin birleşik eylemi karakterinde daha gür biçimde ortaya çıkmaya hazırlanıyor.

Ama biz kimseye kolay bir zafer vadetmiyoruz. ABD emperyalizmi böylesine, kendi deyimi ile, yaşamsal çıkarlarla bağlı olduğu Türkiye'nin elinden kolayca kaymasına elbette izin vermeyecektir. İşbirlikçi oligarşi, diktatörlük kimseye "Ben yapamadım, buyurun siz yapın" demeyecektir. Özal hükümetinin seçimlerden hiçbir şey elde etmediğini düşünmek yanlış olur. Her şey bir yana elindeki belediyeler önemli bir silahtır. Buna dayanarak da kendine yeni destek güçler bulmaya çalışıyor. Türkiye'nin, koşullu bile olsa, Avrupa Konseyi'ne kabulü, diktatörlük açısından, yarım da olsa bir başarıdır. Öte yandan ekonomik bunalımın sonuçları her zaman doğrudan yığınların başkaldırmasına hizmet etmez. Hatta tersine, yaşamın ağır sorunları, yılgınlığı artırabilir.

Biz komünistler, yığınların kendiliğinden eylemlerine elbette büyük değer veririz. Ama özellikle gönümüzde böylesine patlamalara belbağlamak, pasifliğin, politik körlüğün ta kendisi olur.

Bu nedenle biz uzun ve sert bir savaşımı göze almak gerektiğini söylüyoruz. Biz ulusal çapta direniş hedefini öne koyarken, bunun, bugünden yarına gerçekleşeceğini düşünmedik. Bunu bugün için bir eylem çağrısı gibi ileri sürmedik. İğneyle kuyu kazar gibi, en ufak bir hoşnutsuzluğu bile değerlendirerek, böyle bir direnişi hazırlama görevini öne koyduk.

Öte yandan egemen sınıfın iç çelişkilerinden yararlanmasını bilmedikçe sonuç alınamaz. Ama bu nasıl gerçekleşir? Eğer onlarla kendi alanlarında ve kendi silahlarıyla savaşmayı öğrenmezseniz, çelişkilerden yararlandığınızı nasıl söyleyebilirsiniz? Bu gerçekleştiği oranda yığın eylemleri daha gür fışkıracaktır. Ve yığınların yükselen eylemi, onların iç çelişkilerini daha da derinleştirecektir.

Bunu anlamadıkça, yerel seçimlerde uyguladığımız antidiktatoryal güçlerin birliği taktiğinin özü kavranmış olamaz. Şimdi biz burjuva muhalefetinin parlamento dışında savaşımda kararlı bir tutum alması için çalışıyoruz, bu doğrudur. Ama sınıf karakterinin gereği, onların yüzlerinin parlamentoya dönük olduğunu da unutmamalıyız. Bunu unutursak, onların sahte parlamento ile uzlaşmaları önlenemez.

Eylem birliğinin sorunları

Bunların yanısıra yeni olguları da görmek gerekiyor. Birincisi, yerel seçimlerin sonuçlarının gösterdikleridir; ikincisi aydınların demokrasi hareketidir ve üçüncüsü Strasbourg'da Avrupa Konseyi toplantısı sırasında TKP'nin de içinde olduğu 6 sol partinin etkin yer aldığı ve kimi başka güçlerin de katıldığı eylemdir.

Bu üç noktanın ortaya koyduğu şey şudur. Geniş bir politik ve sosyal yelpazeye yayılan diktatörlük karşıtı güçler, kağıt üzerinde değil, somut politik savaşım içinde kendilerini ortaya koymaktadırlar. Oligarşinin diktatörlüğünden başka bir alternatifin, demokratik bir alternatifin ortaya çıkmasının ve onun güçlenmesinin olanaklı olduğu görülmüştür.

Sağda ve solda,bilinçli ya da bilinçsiz diktatörlükle uzlaşma eğilimleri yenilgiye uğratılabilirse, diktatörlük karşıtları arasında ulusal demokratik bir diyalog kurulması gerçekleşebilirse, halkımız, ülkeyi emperyalizme peşkeş çekenlere, ulusal hıyanet politikası izleyenlere, halk düşmanlarına dur diyecek güçlerin var olduğunu daha açık biçimde görecektir. Bu ise gelişecek yığın hareketine muazzam bir ivme kazandıracaktır.

Fakat elbette biz ulusal demokratik güçlerin birliğinin gerçek gücünün ve güvencesinin halk güçlerinin tabandaki birliği olduğunu unutmuyoruz.

Böylesine geniş bir yelpazenin somut olarak ortaya çıktığı koşullarda TKP sol güçlerin birliğine özel ve önemli bir yer veriyor.

Burada da titizce incelenmesi gerekli yeni deneyimler vardır. MK Plenumumuz bunlar üzerinde duracaktır. Sol güçlerin birliğinin işlevini TKP açısından doğru ve netçe belirleyebilmek, sağlam bir pespektif çizebilmek gerek. Biz 6 parti ile atılan bu adımın kalıcı olabilmesi için her çabayı harcayacağız.

TİP ile politik birlik amacıyla sürdürdüğümüz ilişkiler önem taşıyor. Sol güçlerin birliği için TİP ile TKP'nin yakın ve sıcak ilişkilerinin önemini görmemiz gerekiyor. Bu konuda ayrıntılar üzerinde titiz durmalıyız, aceleci değil, ama girişimci ve sorumlu davranmalıyız. Politik birlik sorununun doğru biçimde çözümü yalnızca işçi sınıfımızın çıkarına olacaktır.

Kürt ulusal hareketine, işçi sınıfımızın yakın bir bağlaşığı olarak özel bir önem veriyoruz. Kürt politik parti ve grupları ile sürdürdüğümüz ilişkilere daha geniş kapsamlı bakmak gerekiyor. TKP'nin sıkıca bağlı olduğu proleter enternasyonalizmi ilkesi aydınlatıcı olacaktır. Biz "Büyük Kürdistan" düşüncesini uygulanabilir ve yararlı görmüyoruz. Ama biz dört ülkeye parçalanmış olan Kürt ulusu üzerindeki her tür baskıya karşı görevlerimiz olduğunu düşünüyoruz.

Sol güçlerin zaafları, ters ideolojik etkilenmeler üzerinde elbette duracağız. Ama burada şu saptamayı yapmak istiyorum. Kimi sol güçler kendilerine ve genel olarak solun gücüne yeterince güvenmiyor. Kendine güvensizlik hastalığına son vermek gerekiyor. Bu güvensizliğin ideolojik ve pratik birçok nedenleri vardır. Ama bu mutlaka yenilmelidir. Politik, ideolojik görüşleri ne olursa olsun, antisovyetizmin, maoizmin militan yandaşı olmayan sol örgütler, geçmiş savaşımlarını gözden geçirirken, geçmişte halkın içinde gerçekleştirdikleri olumlu şeyleri bir kenara atmamalıdırlar. Fakat elbette yanlışlarından cesurca ders çıkarmasını bilmelidirler.

Ancak kendine güvenen bir hareket başkalarıyla birlik olmaktan korkmaz. Halkın güvenini kazanabilir. Sol hareketin önünde temel sorun halkın güvenini daha geniş ölçüde kazanmaktır.

Pratiğin acımasız, ama olağanüstü öğretici sınavından geçen partimiz, TKP, tek sağlam ideolojiye, Marksizm-Leninizme bağlılığını göz bebeği gibi korumuş, bunun için sorunlarını açık tartışma ile cesaretle ele almayı başarmıştır. Demokratik santralizm ilkesini kararlılıkla uygulamış, ülkede savaşımı kesintisiz sürdürmeyi başarmış, en güç koşullarda birliğini koruyup pekiştirmeyi sağlamıştır. O nedenle TKP, şimdi kendisine daha fazla güven duyduğunu söylemekte elbette haklıdır.

Biz devrimci dostlarımızla karşılıklı güvene dayalı, eşit haklı ilişkiler kurmaktan yanayız. Bizi kimse devrimci dostlarımızın zararına bir rekabet içinde göremeyecektir. Ama elbette işçi sınıfımızın ve halkımızın davasına hizmet için, devrimci bir yarışma içinde olmamız yalnız doğal hakkımız değil, görevimizdir de.

Hiçbirşey bizi yolumuzdan caydıramaz

Başından beri bazı ana noktalarını belirtmeye çalıştığım bu yaklaşımımız, 5.Kongre temelinde geliştermeye çalış-

Arkası 6. sayfada

TKP MK 2. Plenum kararları

Sol güçlerin eylem birliği ve 6 parti arasındaki işbirliği üzerine

TKP MK 2. Plenumu solun birliği sorununun solun üç ana akımının; birincisi işçi hareketi içindeki, ikincisi proleter olmayan halk kesimlerinin sıralarındaki , üçüncüsü Kürt ulusal hareketi içindeki sol akımların birliği sorunu olduğunu saptar.

Tüm bu sol güçler, aralarında birçok noktada görüş ayrılıkları olmakla birlikte, şu yada bu biçimde emperyalist bağımlılığa son verme, ülkemizdeki kapitalizmi aşma, sosyalizme yönelme hedefinde birleşiyorlar. Bu sol güçler arasında bir yanda Marksizm-Leninizmin güçlü bir etkisi vardır. Öte yandan tutarlı devrimci demokratlıktan sosyal reformizme, hatta revizyonizme kadar değişik akımların etkisi vardır. Bu durumda bir yandan söz konusu üç ana kolun politik güçlerinin kendi içinde irili ufaklı birçok örgüt biçiminde bölünmesi, öte yandan onların birbiri üzerindeki etkileri ve içiçe geçmeler sonucu ortaya çıkan partilerin ve hareketlerin değişik özellikler göstermesine yol açıyor. Bu olgu durumu karmaşıklaştırıyor. TKP halkın diktatörlüğe karşı savaşımının yanında olan ve sol güçlerin halkın üzerindeki saygınlığını artıracak tüm politik güçlerle eylem birliğinden yanadır.

Plenum bugün sol güçler içinde birlik eğiliminin güç kazandığını saptar. Bu olumlu gelişmelere karşın solun güçbirliğine bir yarar getirmeyecek olan kimi bloklaşma eğilimlerinin de olabileceğine dikkati çeker.

Plenum sol güçlerin birliğinin stratejik önem taşıdığını saptar. Bu üç ana akımın birliğinin, en geniş barış yanlısı ve diktatörlük karşıtı güçlerin ana çekirdeği olduğunu, onların birliğinin sağlanmasında belirleyici önem taşıdığını vurgular. Plenum bu nedenle TKP-nin önünde duran sol güçlerin birliğini sağlama görevini yerine getirmedeki kararlılığını bir kez daha açıklar. Bu güçlerin önünde tüm diktatörlük karşıtı güçlerin birleştirilmesi görevi duruyor.

Plenum 6 parti arasındaki işbirliğinin sol güçlerin birliği yolunda önemli bir adım olduğunu vurgular, bugüne kadar TKP'nin bu alanda yürüttüğü ilişki ve çalışmaları onaylar ve bunun pekiştirilmesi, geliştirilmesi ve derinleştirilmesi görevini TKP'nin önüne koyar. Bu amaçla:

1. 6 partinin işbirliğinin geliştirilmesinde asıl dikkat, güncel politik göreve, barışın korunması ve diktatörlüğün yıkılması görevine bağlı olarak ortak gücümüzü harekete geçirmeye, yığınların birleşmesine ve savaşımına yardımcı olmaya ve en geniş demokrasi güçlerini birleştirebilecek bir platformun yaratılmasına yöneltilmelidir. Plenum 6 partinin daha önce demokratik işbirliği platformu için ortaklaşa hazırladıkları güncel istemler platformunun bir çıkış noktası olduğunu vurgular.

2. Plenum 6 parti arasındaki işbirliğinin uzun erimli amaçlar temelinde daha da derinleştirilmesi çabalarını olumlu karşılamaktadır. TKP bu konuda öteki partilerin kendisine ilettikleri tüm görüşlere ve somut önerilere büyük bir önem veriyor ve bunları titizlikle ele alıyor. Plenum, bugün 6 parti arasında Marksizm-Leninizmin genel ilkeleri temelinde ortak bir yaklaşımın benimsenmesinin, bu alandaki ortak çabalar için önemli bir başlangıç noktası oluşturabileceğini saptar.

3. 6 parti tarafından ortak atılan en küçük bir adım yurt içinde ve yurt dışında yığınlara duyurulmalıdır. Bu, işbirliğinin bir gereği olduğu kadar, bu işbirliğinin sağlamlaştırılması için de önemlidir.

CHP hareketi üzerine

TKP MK 2. Plenumu, geleneksel ulusal-reformist CHP'sinde cuntanın baskıları altında ortaya çıkan ve nesnel bakımdan CHP'nin çok sınıflı yapısının ve ideolojik konumlarının bir sonucu olan bölünme karşısında, TKP'-nin bu harekete ilişkin tutumunu yeniden açıklamak gereğini duymaktadır.

TKP, eski CHP'li çevrelerde var olan orta katmanların, özellikle aydınların taşıyıcısı olduğu antiemperyalist, demokratik eğilimi destekleyecektir. Bu çevreler komünistlerin şahsında her zaman en yakın savaş arkadaşlarını bulacaklardır.

TKP herşeyden önce, geçmişte komünist sınıf kardeşleriyle sermayeye karşı omuz omuza savaşım veren eski CHP'li işçilerle var olan eylem birliğini daha da pekiştirmek için elden geleni yapacaktır. Çünkü bugün, fabrikalarda, sermayenin azgın saldırısına, sömürüye ve işsizliğe karşı savaşımda başarı kazanmak, komünistlerle CHP'li işçilerin eylem birliğine bağlıdır.

TKP, eski CHP'nin devamcısı olduğunu söyleyen SODEP'i ve kuruluş hazırlığı yapılan yeni partiyi,bunlar;

- nükleer savaş planlarına karşı barış için
- faşist rejime karşı demokratik özgürlükler, sendikal haklar için
- yerli ve yabancı tekellere karşı eko-

Arkası 7. sayfada

Ulusal demokratik diyalog üzerine

TKP MK 2. Plenumu, TKP'nin sol güçlerin işbirliğini pekiştirmesini ve bu birliğe dayanarak geniş diktatörlük karşıtı güçlerle, ülkemizin karşı karşıya bulunduğu tehlikeleri önleme yolları ve birlikte ya da paralel savaşım olanakları üzerine ulusal, demokratik bir diyalogunu gerekli görür.

Ulusal demokratik diyalog, TKP'nin ve onun şimdi işbirliği yaptığı sol güçlerin, ABD yönetimi, cunta ve hükümet tarafından alınacak halkımızın ulusal çıkarlarına düşman her karara, uygulanacak her politikaya karşı, en geniş güçlerin üzerinde birleşebileceği ve yığınları savaşıma çekebilecek demokratik alternatifler koyması, bunları hızla yayması ve herkesle ortak görüşler oluşturmak için tartışmasıdır.

TKP, şu anda sol güçlerin dışında kalan muhalefet güçlerinin kendi politikalarında var olan emperyalizm ve faşizmle uzlaşma çizgisinden ötürü diktatörlük karşıtı geniş bir cepheye yanaşmamalarından, böyle bir diyalogun olanaksızlığı sonucunu çıkartmıyor. Tam tersine, ulusal demokratik diyalog, komünistlerin burjuva muhalefetini izleyen geniş yığınları birleştirmesinin, onların politik eğitimine yardımcı olmasının güçlü bir aracı olabilir.

TKP, burjuva muhalefet partilerinin, rejimle şu yada bu ölçüde çelişen basının, dürüst aydınların bugünkü durumdan çıkış için öne sürdükleri her türlü öneriyi, çözüm yolunu ve görüşü, tartışmaya değer sayacak, onlarla, kendi çizgisi temelinde açık bir tartışma yürütecek, onları bu çizgiye yaklaştıkları oranda destekleyecek, uzaklaştıkları, antikomünizmde, faşist rejimle ve ABD emperyalizmiyle uzlaştıkları oranda eleştirerek, yığınları aydınlatacaktır.

Kıbrıs halkıyla dayanışma üzerine

TKP MK 2. Plenumu, ABD emperyalizminin Kıbrıs'ı bölgede kendi askersel üssüne dönüştürmeyi, bunun için Kıbrıs'ın bölünmesini, çatışmalar çıkmasını, bu ülkeye kendi askerlerinin ve Türkiye dışındaki öteki NATO ülkelerinin askerlerinin de yerleşmesini ve bu ülkenin bağımsızlığının ve bağlantısızlığının bütünüyle yok edilmesini amaçlayan sinsi politikasını;

Evren-Özal ikilisinin, Denktaş kliği ile birlikte attıkları ve ABD planlarına yardımcı olan ayrılıkçı devlet ilanını ve bunun kalıcılaştırılması yolundaki adımları mahkum eder. Bu adımlar işbirlikçi oligarşinin Kuzey Kıbrıs'ı kendi çiftliğine dönüştürme amaçlarıyla bağlıdır.

Ankara, Kıbrıs'ın kuzeyinden elini çekmelidir! Türk Silahlı Kuvvetleri adadan çıkmadan, Kıbrıs sorununa barışçı bir çözüm getirilemez. Bölgede barışın ve güvenliğin korunması için Kıbrıs Cumhuriyeti'nin egemen, toprağı bütün, bağımsız ve bağlantısız kalması zorunludur. İki toplum arasındaki görüşmeler, daha önce varılan ilke antlaşmaları temelinde ve hiçbir dış karışma olmaksızın bir an önce başlamalıdır. TKP MK 2. Plenumu, Türk-Rum Kıbrıs halkının adanın tüm yabancı asker ve üslerden arındırılması, sorunun çözümü yolundaki BM kararlarının uygulanması, BM Genel Sekreteri'nin girişimlerinin sonuç vermesi istemlerini destekler. Bölgedeki durum, sorununun uluslararası yanlarının

Arkası 7. sayfada

HAYDAR KUTLU'NUN 2.PLENUMU AÇIŞ KONUŞMASI

Başı 3. sayfada

tığımız bir yaklaşımdır.

Burada teorik ve pratik önemi olan bir noktaya dikkatinizi çekmek istiyorum. Sorulabilir ki, illegal, küçük ve üstelik ağır bir darbe yemiş bir parti olarak önümüze böylesine geniş bir bağlaşıklık politikası koymak gerçekçi midir?

Buna kesinlikle evet diyoruz. Lenin'in pratikte kanıtlanmış, küçük bir partinin de Marksizmin ilkelerine bağlı kalarak halkın çoğunluğunun güvenini kazanıp devrimi gerçekleştirebileceği saptaması bizim için niçin geçerli olmasın? Üstelik büyük ve derin çelişkiler yumağı içinde, büyük altüstlüklere gebe bir ülkede bu çok daha geçerlidir. Düşmanın çelişkilerinden yararlanmasını bilen, kendi gücünü ve potansiyellerini doğru değerlendirebilen, cesur, atak bir politika izleyen bir parti bu düşü, gerçeğe dönüştürebilir.

Burada temel sorun Marksizm-Leninizmin ilkelerini kendi topraklarımıza yaratıcılıkla uygulamayı bilmektir. Biz dünya komünist hareketinin ve ülkemizdeki devrimci hareketin deneylerinden çıkarak şu gerçeği açıkça görüyoruz: Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi ilkelerini kendi topraklarına yaratıcılıkla uygulamayı başaramayanlar, kabahati Marksizm-Leninizmde buluyor ve ondan vazgeçiyorlar. Şunu da söyleyebiliriz: Marksizm-Leninizmi kendi özelliklerimize ne ölçüde uygulayabilirsek, Marksizm-Leninizmin yaşayan canlı özüne o ölçüde katkıda bulunabiliriz.

MİT'in akıl hocası bir dergi, son aylarda neredeyse yalnızca TKP üzerine yazıyor. 5. Kongreden sonra TKP'de "yeni ses"e, halkın ulusal çıkarlarını savunma sesine dikkat çekiyor ve bunun rejim açısından çok tehlikeli olduğunu söylüyor.

Korkmakta haklıdır da! 5. Kongreyle birlikte yükselen sesimiz etkili oluyor. Bu nedenle de son zamanlarda antikomünist, antisovyetik, anti-TKP saldırılar yoğunlaştı.

Ama bunlar bizi yolumuzdan caydıramaz. Biz Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizminden ödün vermeden ulusal nitelikte bir parti olduğumuzu kanıtlıyoruz. Halkımızın güvenini bu çetin, ama tek doğru yolda yürüyerek hergün daha fazla kazanacağız. Bu, eylem birliği sorununda da temel bir noktadır ve ana hedefimizdir. Biz dogmatizmi reddediyoruz. Kendimizi yaşamdan, onun çok yönlü zenginliğinden koparacak kadar deneysiz değiliz. Ama biz, proleter enternasyonalizminin denenmiş güçlü silahlarını terkederek kendini zayıflatacak kadar da akılsız değiliz.

Biz dünya komünist hareketinin bir kolu ve onun eşit haklı bir üyesi olmaktan yalnızca onur duymakla kalmıyoruz. Dünya komünist hareketinin bizim en dolaysız gücümüz olduğunu deneylerimizle biliyoruz. Bu nedenle de elbette bu hareket içindeki herkesin görüşüne saygılıyız. Komünist hareket içinde farklı görüşlerin ortaya çıkması doğaldır. Ama biz komünist hareketin birliğinin asıl belirleyici güç olduğunu unutmuyoruz. Bu birliğin daha da güçlenmesi için bize düşen herşeyi yapmaya hazırız.

Diktatörlüğün ağır saldırısı bizi bu doğru Leninci yoldan ayıramadı, bundan böyle de hiç bir güç ayıramayacaktır.

BİR YANILGI...

Başı 8. sayfada

yetler artık günlük yaşamın yadsınmaz bir gerçeği olmuştur.

Politik davalar sürmekte ve rejimin mahkemeleri peşpeşe idam cezaları vermektedir. Bunun yanısıra DGM'ler işlerlik kazanmıştır.

Af konusu seçim propagandasına araç edilmiş ve Özal bu konuyu açıkça gelecek seçime bırakmıştır.

Parlamentoda muhalefetin adı dahi yoktur.

En son çarpıcı örnek ise, aydınların 1256 imzalı bildirisi nedeniyle Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından soruşturma açılmış olmasıdır. Örnekleri çoğaltmak olanaklı, ama gereksizdir.

Sonuç olarak belirtmek gerekirse: Rejimin karakteri, emperyalizme ilişkileri, emperyalizmin Türkiye'ye Ortadoğu'da yüklediği görev, uygulanan ekonomik politikanın yönü, rejimin savunduğu sınıfsal çıkarlar vd. gözönüne alındığında:

-bu politik, ekonomik, askersel, idari yapılar ve kurumlar çerçevesinde demokratik bir açılım beklemek boş bir hayaldir;

-demokrasi ancak ve ancak bu rejime, işbirlikçi oligarşiye ve arkasındaki emperyalizme, özveri ve güçlüklerle dolu, "bedeli" şu ya da bu derecede "ağır" olacak olan, soluklu bir savaşım sonucu kurulabilir;

-bu savaşım yığınların, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ulusal, demokratik güçlerin ortak cephesinin ortak eseri olmak durumundadır. Bu savaşım ister sosyal-demokrat, ister sol-sekter olsun, ham hayal ve yanılgılara yer tanımayacaktır.

ATILIM BİZİMLE

Başı 2. sayfada

İşte bu noktada, Atılım öne çıkıyor. Kendi bilincimizin pekişmesinde ve aynı zamanda geniş bir sempatizan çevre yaratmada en birinci silahımız oluyor. Faşizmi ulusal direnişle alaşağı etme savaşında, devrimin politik ordusunun yaratılmasına Atılım kılavuzluk ediyor.

Atılım'ın girmediği yere, sağ ve "sol" çeşitli hareketlerin gireceğini düşünüp, Atılım'ın yaygın ve sürekli dağıtımını örgütlememiz gerekiyor. Geçmişte bizim boş bıraktığımız yerlerden oportünizm yararlandı. Bu kez böyle olmamalı, kadrolarımızı uyanık, gazetemizi kızıl bir bayrak gibi dimdik tutmalıyız.

Yığınlar bizden Atılım'ı gördüğü için kaçmaz. Tam tersine sorularına yanıt alamazlarsa uzaklaşır. Tüm yaratıcılığımızla Atılım'ı besleyelim. Atılım'ın gücünü dosta düşmana gösterelim.

1978 1 Mayıs'ında alanlarda "Atılım Bizimle"ydi. Bu gün de evlerde, işyerlerinde mahallelerde, ülkenin en ücra köşelerinde, halkın içinde.

Yarını, Atılım okuyucuları, muhabirleri, dağıtıcıları yani bizler birlikte kuruyoruz.

15-16 HAZİRANIN SAVAŞIM YOLUNA...

Başı 1. sayfada

yönelik saldırıları ancak birleşip eyleme geçerek geri püskürtebiliriz. Haklarımızı ancak uğrunda savaşarak elde edebilir ve koruyabiliriz. Bugün birleşmek, savaşmak, hakları kazanmak düne oranla çok daha zordur. Çok daha büyük fedakarlıkları göze almayı gerektirir. Ama işçilerin önünde başkaca bir yol yoktur.

Türkiye Komünist Partisi tüm işçileri halkın cebinden çekilen yüzlerce milyarı savaş uçakları almak için Amerikan emperyalistlerinin kasalarına akıtan, işbirlikçi holdinglerin sömürü ve vurgunlarını daha da artırmasına yardımcı olan, ama işçilere, emekçilere katıksız ekmeği bile çok gören, milyonlarca yurttaşı işsizliğe mahkum eden Evren-Özal diktatörlüğünden kurtulmak için 15-16 Haziran'ın savaşım yoluna çağırıyor.

Türkiye Komünist Partisi tüm işçileri, Türk-İş içinde birleşmeye çağırıyor. Özgür toplu sözleşme ve grev hakkını söke söke almak için fabrikalarda, tüm işyerlerinde işçiler birleşmeli, birlik içinde davranmalıdırlar. İşçilerin her haklı çıkışı, aydınların, memurların, köylülerin, esnafın, gençliğin aktif desteğini kazanacaktır.

- DİSK açılmalı, yöneticileri serbest bırakılmalıdır.
- Sendikalar ve grev ve toplu sözleşme yasalarında cuntanın yaptığı tüm değişiklikler iptal edilmelidir.
- Yüksek Hakem Kurulu kaldırılmalı, grev yasağına son verilmelidir.

Yaşasın işçilerin birliği ve dayanışması!

8 Haziran 1984 — TKP MK Politik Bürosu

1256 AYDININ...

Başı 8. sayfada

müş biçimidir. Eğer bu demokrasi bildirgesinin sunulması fiyasko ile sonuçlansaydı, aydınlar bu eylemlerinden dolayı sorgulanmazlardı. Diktatör Evren konuşmalarında aydınlara gözdağı verme gereğini duymazdı.

Parça-parça, değişik kesimlerden gelen bu sesler, "seslerin, ayak sesleri"nin meydanlarda yine duyulacağının bir kanıtıdır. Bu somut olguyu görmek somut görevleri görmeyi de beraberinde getiriyor. Görev bellidir. Haydar Kutlu yoldaşın dediği gibi "En başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm sınıf ve katmanlar içinde, geniş köylü yığınları içinde, orta katmanların, aydınların sıralarında, kent yoksulları içinde, ordu ve gençlik içinde, bunların ve ülkenin her bir coğrafi bölgesinin, her il ve ilçesinin somut özgüllüklerini, yığınların somut psikolojisini, bilinç düzeyini dikkate alarak yığın çalışmasını yükseltmek ve onların örgütlenmesine ve ivedi istemler için savaşıma atılmasına yardımcı olmak."

TÜRKİYE'NİN GÜÇLÜ BİR TKP'NE İHTİYACI VAR

TKP MK 2.PLENUMU...

Başı 1. sayfada

laşıyor. Diktatörlüğün zorbalığına karşın, şimdi halkın sıralarında kendi çıkarları için eyleme atılma fikri güç kazanıyor. 3 Haziran günü İstanbul'da düzenlenen Türk-İş toplantısında binlerce işçinin "Grev bizim hakkımız, söke söke alırız!", "En büyük işçilerdir- Yaşasın işçilerin birliği!" belgilerini haykırması, önümüzdeki dönemde sınıf savaşımının yükseleceğinin somut bir göstergesi olmuştur.

TKP MK 2. Plenumu her alanda artan tehlikeleri ve bunları önlemenin olanaklarını dikkate alarak, savaş ve diktatörlük karşıtı en geniş güçlerin birliğinin sağlanması amacıyla, sol güçlerin eylem birliğinin daha da pekişmesi, genişlemesi ve derinleşmesi için ve aynı zamanda tüm diktatörlük karşıtı güçlerle ulusal demokratik bir diyalog kurmak için her çabayı göstermeye karar aldı.

Türkiye Komünist Partisi herkesle,

faşist rejime son vermenin ve halkımızın iradesini özgürce dile getirebileceği, düşünce ve örgütlenme özgürlüğünün eksiksiz gerçekleşeceği, Kürt ulusu üzerindeki şoven baskılara son verileceği demokratik bir ortama geçmenin yollarını , ayrıca:

- genel politik af için, politik göçmenlerin haklarının geri verilmesi ve ülkeye özgürce dönebilmesi için, idam cezalarının önlenmesi için,
- Türkiye'deki Amerikan üslerinin genişletilmesini, buralara Amerikan nükleer roket ve başlıklarının yerleştirilmesini önlemek, Türkiye'yi ve Balkanları nükleer ve kimyasal silahlardan arındırmak, ülkemizdeki ABD üslerini kaldırmak için,
- Sendikal hakların yeniden elde edilmesi, özgür toplu sözleşme ve grev hakkı ve DİSK'in açılması için,
- Emekçilerin kemerlerini sıkma, ekonominin ulusal temellerini yıkma ve ekonomiyi askerileştirme politikalarına karşı, halktan yana ulusal bir ekonomik politika için,

Evren-Özal ikilisine karşı savaşımda yapılması gereken çalışmalar, ortak ya da eşgüdümlü paralel eylemler gerçekleştirmenin olanakları üzerine hiçbir önkoşul öne sürmeksizin görüşmeye hazır olduğunu açıklar.

TKP, 1256 aydının, yazar, şair, bilim adamı, gazeteci, sanatçı ve emekli subayın girişimini vargücüyle destekliyor. Aydınlara yönelik saldırıların geri püskürtülmesi için bu hareketin daha da genişletilmesi zorunludur.

TKP, tüm işçileri, aydınların demokrasi girişimini vargüçle desteklemeye, işçi sınıfı ile aydınlar arasındaki güçbirliğini güçlendirmeye çağırıyor. Aydınların bildirisindeki istemler işçi sınıfının savaşımının dışında, ondan bağımsız gerçekleşemez.

TKP, tüm savaş ve diktatörlük karşıtı güçlerin birliğini sağlamada sol güçlerin birliğinin belirleyici önem taşıdığı yolundaki görüşünü ve 6 sol parti arasında güçlenen eylem birliğini daha da geliştirmedeki kararlılığını bir kere daha vurgular.

TKP, bütün savaş ve diktatörlük karşıtı güçleri, bugünkü meşru olmayan parlamento ile uzlaşmamaya, faşist rejimin tehditlerine boyun eğmemeye, aktif direnişe atılmaya çağırıyor. ABD emperyalizmiyle bağlı militarist generaller ve sivil faşist kadrolar, elde ettikleri iktidar konumlarını kendiliklerinden demokrasi güçlerine teslim etmeyeceklerdir.

TKP açısından tüm diktatörlük karşıtı güçlerin arasında bir diyalog kurulmasının önünde hiçbir engel yoktur. Eğer bu güçlerin sıralarındaki, Amerikan emperyalizminin ve işbirlikçi oligarşinin kışkırttığı antikomünist önyargılar aşılabilirse, tüm bu güçlerin ortak bir cephede buluşması olanaklı olabilir. Halkımızın çıkarları, vatanın geleceği bunu gerektiriyor.

TKP MK 2. Plenumu, parti örgütlerinin önlerine konan görevlere dört elle sarıldıklarını, tüm partinin enerjik bir çalışma içine girdiğini saptadı. Parti örgütleri yerel seçimlerde, af kampanyasında, işçi ve emekçi direnişlerinde, cezaevlerindeki direnişlerde, üniversitelerdeki eylemlerde, yurtdışındaki sendikal savaşımlarda ve bedelli askerlik kampanyasını desteklemede, son olarak 1 Mayıs'da başarılı ve yürekli çalışmalar yaptılar. Partimiz öteki beş sol parti ile birlikte davranma, TİP ile ilişkilerini daha da geliştirme yolunda ısrarla yürüdü. 1. Plenumun ideolojik çalışmaların iyileştirilmesine ilişkin kararlarının yaşama geçirilmesinde ilk adımlar atıldı. MK'nin açtığı parti organlarına yazı ve haber gönderme yarışması umulanın üzerinde bir başarıyla ve hızlanarak sürüyor.

TKP MK 2. Plenumu şimdi tüm parti örgütlerini çalışmalarını daha sistemli ve planlı kılmak için çaba göstermeye, tüm enerjilerini 1. Plenumda saptanan 4 ana savaşım konusu çevresinde yığınlar içinde günlük çalışmaya yöneltmeye çağırdı. Siyasi polise karşı güvenlik önlemlerinin bir milim olsun gevşetilmemesinin zorunluluğunu vurguladı.

1 Haziran 1984

TKP MK
Politik Bürosu

KARARLAR

başı 5.sayfada

CHP...

nominin ulusal temellerini emekçilerin çıkarlarını korumak için, savaştıkları ölçüde destekleyecektir.

TKP, bu hareketle diktatörlük karşıtı geniş bir cephede işbirliği yapmak yanlısıdır. Bugün böyle bir işbirliğinin önünde, cuntanın baskıları karşısında gerileyen bu hareketin kendi tutumundan gelen engellerin dışında hiçbir önemli engel yoktur. Parti, bağlaşık politikasıyla, özellikle ulusal demokratik bir diyalog için de bu hareketin geniş yığınlarını ikna ederek, söz konusu işbirliğinin yollarını açmak için çalışacaktır.

KIBRIS...

ele alınacağı, BM gözetiminde yapılacak bir uluslararası konferansı ivedi kılıyor.

TKP MK 2. Plenumu, tüm bu gelişmeleri dikkate alarak, Türk-Rum Kıbrıs halkıyla, Kuzey Kıbrıs'taki ilerici Türk güçleriyle, kardeş AKEL ile enternasyonalist dayanışmayı daha da yükseltmeyi karar altına alır. Türkiye'deki tüm ilerici yurtsever güçleri, Kıbrıs'daki Türk-Rum, tüm ilerici güçlerle dayanışmaya çağırır.

EN BÜYÜK İŞÇİLER

Başı 1. sayfada

düzenlemişti. Sıkıyönetim de bu nedenle toplantıya izin vermişti. Ama, evdeki hesap çarşıya uymadı.

Türk-İş tabanı, Türk-İş yönetiminin Evren'e, Özal'a istek arzedip sonra köşesine çekilme çizgisini, bu sözde savaşım çizgisini reddetti. En demokratik biçimde bu uzlaşmacı, işbirlikçi çizgiye alternatif bir sendikal savaşım çizgisini, tek sonuç alıcı savaşım çizgisini formüle etti. Hep bir ağızdan savaşkan bir Türk-İş özlemini dile getirdi. Buna, işçilerin birliği ve sendikada demokrasi yolu ile ulaşılabileceğini vurguladı. Hakların verilmeyeceğini, savaşımla alınacağını herkese duyurdu. Yasaların değişmesi gerektiğini belirtti.

Düzenledikleri mitinglerde kendilerini "En büyük Evren", "En büyük Özal" pankartlarıyla karşılattıranlar, İstanbul'da binlerce işçinin yumruklarını Harbiye Orduevi'ne doğru sallayarak yükselttiği "En büyük işçiler, daha büyük yok" belgisini, işçilerin kendi sınıflarına, onun savaşım gücüne duydukları güveni korkuyla izlediler. Türk-İş tabanı, Türk-İş'in uzun yıllardır göstermelik bir biçimde sahip çıkar göründüğü "Ekmek, barış, özgürlük!" belgisinin içini, ilk kez savaşkan, işçi sınıfına yaraşır bir içerikle doldurdu. Bu belgiyi işbirlikçi oligarşiye, onun diktatörlüğüne karşı yöneltti. TİSK'in MESS' in "ilke kararları"na, işçi sınıfına, onun sendikal hareketine yönelik bu yeni haçlı seferi ilanına karşı kendi savaşım kararını ilan etti.

İstanbul'daki işçi toplantısı biryandan fabrikalarda, işyerlerinde, işçi semtlerinde DİSK'in savaşkan geleneklerinin canlı kaldığını ve şimdi işçi sınıfının düşünce tarzında derin bir değişikliğin gerçekleşmekte olduğunu, bir yandan da TKP'nin Marksizm-Leninizme dayanarak savunduğu savaşım düşüncesinin sendikal harekette derinlemesine bir etkide bulunduğunu gösterdi. Bu toplantı işçi hareketindeki yeni bir gelişme aşamasının ilk habercisidir. Türkiye proletaryasının kalbi İstanbul'dan yükselen bu savaşkan ses, İstanbul toplantısının savaşım çizgisi bütün Anadolu'da yankı bulacaktır. "Hakkımızı söke söke alırız!", bu belgi, tüm ezilen ve sömürülenlerin, tüm düzen karşıtlarının sıralarında yükselecektir. Bunun önüne geçilemeyecektir.

Komünistler, proletaryanın örgütlenmesine, onun tüm güçlerini birleştirmesine, burjuva reformizminin ve kapitalizm öncesinin kalıntılarının uyuşturucu etkisine karşı koymasına, aktif savaşımlara atılmasına ne denli yardımcı olurlarsa, proletarya düzen karşıtı harekette hegemonyasını, o denli etkili kuracak; Amerikan emperyalizmine ve faşist diktatörlüğe karşı savaşımda tüm halka o denli başarılı öncülük edecektir.

Bir yanılgı, bir bekleyiş

●H.Arif Saygı-Ankara

Kimi çevrelerde, özellikle çoğunluk kendisine sosyal-demokrat diyen aydınlarda pasif bir bekleyiş var.

Bu bekleyiş,kimilerince getirilen "ekonomik liberalizm ne zaman politik liberalizme dönüşecek?" ya da "'ekonomide liberal olan Özal politik liberalizmi ne zaman gerçekleştirecek?" türünden sorularda ifadesini buluyor.

Aynı çevreler içinde tartışmalarda farklı görüşler getiriliyor. Bu tartışmalar zaman zaman gazete sayfalarına da yansıyor. Kimileri doğru bir biçimde "demokrasinin gökten zembille inmeyeceğini, merkez sağ politikalara karşı bilinçli bir ağırlık oluşturmadıkça, özveri gösterilmedikçe, belli bir bedel ödenmedikçe demokrasi adına pek bir yere varılamıyacağını..." belirtiyorlar. Kimileri ise, "demokrasiden yana olanlara düşenin... iktidarın kullanım biçimini izlemek ve sorunlara çözüm getirmesini sağlamak olmalıdır", "... iktidarın rejim konusundaki sorumluluğunu üslenmesi gerekmektedir", "asıl görev, basın başta olmak üzere, kamuoyu oluşturan çevrelere düşmektedir" dedikten sonra "yapılması gereken, iktidarın her yaptığına oduncunun hık deyicisi gibi alkış tutmak değil, yaptıklarının kamuoyu önünde tartışılmasını, gerçek sorunlara sahip çıkmasını ve hükümet etmesini sağlamak olmalıdır" diye ekliyor.

Birinci görüş demokrasi için göze alınması gerekeni belirtmekle yetiniyor. Ama demokrasiyi kimlerin, daha doğrusu hangi sınıf ve sınıfların, nasıl, gene hangi sınıfa ya da sınıfın kesimine karşı verilecek bir savaşımla kuracağını sözkonusu "bedeli" kimlerin göğüslemesi gerektiğini söylemiyor.

İkinci görüş ise, ilk olarak, demokrasi yanlılarının görevlerini çok açık bir şekilde daraltıyor; sonra, demokrasiyi kurma görevini başta basın diye başlayıp kamuoyu oluşturanlara (!) gibi soyut, belirsiz güçlere veriyor; son olarak da -asıl yanılgı buradadır- cunta partisinden, holdingseverlerden, 12 Eylülcülerden, Özal'dan tüm antidemokratik uygulama ve politikalarına karşın demokrasiye geçiş konusunda hâlâ medet umuyorlar.

Her iki görüşteki ortak hata nedir? Birincisi, 12 Eylülle birlikte dayatılıp 1982 Anayasasınca temellendirilen rejimin karakterini, özünü ve işlevlerini gözardı etmektir. Bu rejimin hangi sınıfsal çıkarlar doğrultusunda bir ekonomi politika izlediğini bilmemek ve/veya gözardı etmektir, yanılmaktır. İkincisi, bununla bağlı olarak demokrasi güçlerinin hangileri olduğu konusundaki yanılgıdır. Ve nihayet üçüncüsü ne yapılması gerektiği konusunda kafa karışıklığı ve yanılgıdır.

Şurası açıktır ki, doğru bir görüşe sahip olmak ve sonuç alıcı, doğru bir politika izlemek ancak bu üç soruya hatasız yanıt vermekle olanaklıdır. Bu sorulara doğru yanıtı, dolayısıyla en gerçekçi çözümü, 5. Kongresi ve yeni Programıyla TKP vermiş ve çıkış yolunu göstermiştir. Bu, bunalıma işçi sınıfının çözüm önerisidir.

Yukarıdaki ve benzeri görüşlerin yandaşları, sosyal-demokratlar, 12 Eylül rejiminin karakteri, demokrasi güçlerinin görevleri ve ne yapılması gerektiği konusunda ta baştan beri yanılgı içindedirler. 12 Eylül'e yaklaşımları, cuntacıları "iyi yapıyorsunuz, elinizi çabuk tutun" diyerek desteklemek olmuş, böylece onların yapacaklarını bir an önce yapıp gitmelerini ummuşlardır. Demokrasiyi bir avuç holdingsever, Amerikancı generalden bekleyip, "ordunun tarihsel görevi ve Türk ordusunun erdemleri üzerine", kurulu "tuzaklara" düşmüşlerdir. "Sosyal-Demokrasi" ye "icazet" çıkınca da "demokrasiye geçiyoruz" düşüne kapılmışlardır. Şimdiki sıkıntılarının (bazılarının) nedeni ise, düş kırıklığına uğramış olmalarıdır. Olayların bekledikleri gibi gelişmemiş olmasıdır. Bu nedenle de "politik liberalizm ne zaman?" sorusunu sormadan edememektedirler.

Günümüzde toplumdaki olgu ve süreçler öylesine gelişme gösteriyor ki, sağlam bir ideolojik temel, doğru bir sınıfsal konum olmadan politik öngörüde bulunmak olası değildir. Ama öngörü gelecek içindir. Yaşanmakta olan an ise "kör, parmağım kör gözüne" dercesine olanca çıplaklığıyla ortadadır. Şöyle ki; Evren-Özal ikilisinin Reagan destekli faşist rejimi attığı her adımla demokrasiye değil kurumlaşma yolunda ilerliyor. Her demokratik istemin karşısına başta Anayasa olmak üzere tüm antidemokratik kurumlar dikiliyor.

Bunca-bize göre sözde ve demagojik-, vaadlere karşın toplu pazarlık işletilmemekte, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm çalışanlara bunalımın olanca yükü süngü zoruyla çektirilmektedir. Bütün antidemokratik kurumlar en geniş şekilde işletilmektedir. Sıkıyönetim, arama ve taramalar, operasyonlar, polis baskınları, işkencede ve sokakta cina-

Arkası 6. sayfada

1256 aydının demokrasi bildirgesi üzerine

●Edip Meriç-Gaziantep

Faşizmin her alanda kurumlaşması ve uygulamaları yığınları nesnel dayatmalarla yeniden hareketlendiriyor. 1256 aydının demokrasi bildirgesi bu bağlamda görülebilen bir olgudur. Yine yer yer işçiler, emekçiler arasında da zamlara, hayat pahalılığına karşı bir tepki bugünden dile gelmektedir. Gaziantep'te geçenlerde yük taşıyıcılarının "ücretlerinin düşürülmesi"ne karşı çıkarak direniş yapmaları da bu görüşü somutlayan bir gerçektir.

Düzen karşıtı potansiyelin artmasına ilişkin farklı değerlendirmeler yapılmakta bugünlerde. Geçmişin "hata"ları yine "temel" olarak alınıyor ve yine hatalara düşülüyor. 1256 aydının demokrasi bildirgesi üzerine yapılan tartışmalarda bu görülebilir.

Birinci yanlış görüş: Küçük burjuva radikal görüşlerin geçmişteki etkilerini üzerinde taşıyanlarca savunuluyor. "1256 aydının dilekçesi gecikmiş ve yararı olmayan bir çıkıştır. Onbinlerce insan zindanlarda işkence görürlerken, sıcağı sıcağına böylesi bir çıkış yapılmadı da, işkencelerin azaldığı bir dönemde yapıldı. Bu aydınların çıkışı anlamsızdır" deniliyor.

İkinci yanlış görüş ise, faşist cuntayı adım adım zulmünden vazgeçirmeyi deneyen, taviz üzerine taviz verenlerce savunuluyor. Bunlara göre "aydınlar zaman zaman çıkışlar yaparlar. Ama bu aydın sorumluluğunun üzerinde, keskin bir çıkıştır. Bugün 1256 aydının dilekçesi ülkede sosyal barışın sürmesini istemeyen yıkıcı ve bölücü örgütlerce istismar edilecektir. Bunun için böylesi bir çıkış yanlıştır."

Her iki görüş de sonuçta bütünleşmektedir. İki görüş de, aydınlar hareketinin yığın eylemlerindeki yerini küçümsüyor ve yine şu anda bir çıkışın, bir eylemin yararsızlığı noktasında birleşiyorlar. Cuntanın baskıcı niteliğinin zayıfladığı, baskıların azaldığı görüşünü de sonuçta pekiştirmiş oluyorlar.

Oysa zaman yitirilmemelidir. Cuntayı yıkmak, ulusal demokrasiyi kurmak için bugünden harekete geçmek olanaklıdır. Bu da en geniş düzen karşıtı güçlerin kararlı çıkışlarını, birlikte birleşik bir güç oluşturmalarını gerektiriyor.

Birinci görüş sonuçta işçi sınıfının rejim karşıtı güçlerle bağlaşıklık olanaklarını sınırlar, rejim karşıtı kimi güçleri işbirlikçi oligarşinin yanına iter, ya da reformizmin etkisine bırakır. Oysa işçi sınıfının devrimci öncüleri oluşan her türlü düzen karşıtı çıkışları sonuna kadar desteklerler, işbirlikçi oligarşinin karşıt güçleri bölmede kullandığı taktikler ancak böyle boşa çıkarılabilir.

İkinci görüş reformizmin etkisindedir. Bu görüşün temelsizliği ise gerek Anayasa oylamasında, gerek 6 Kasım genel ve 25 Mart yerel seçim sonuçlarında, Genelkurmayın cezaevlerinde öldürülen, ölüme terk edilen insanların sayısının itirafı ile, emperyalizme daha sıkı bağlanma, devlet eliyle holdingleri palazlandırma gibi olgularda görülmektedir. Bu görüşün ideologları ve kalemşörleri bugün cuntanın daracık sofrasında yer bulmuşlardır. Buna rağmen ufak bir eleştiri yapınca soruşturmalardan kendilerini kurtaramıyorlar.

1256 aydının hareketi ya da olabilecek her hangi başka çıkışlar sonuna kadar desteklenmelidir. Bu çıkışlar tüm düzen karşıtı güçlerce benimsenen, ivedi çözüm bekleyen istemlerin eyleme dönüş-

Arkası 6. sayfada

Bursa'da yıkım

●A.B.-Bursa

Bursa Belediyesine bağlı yıkım ekipleri, Başaran ve Duaçınarı mahallelerinde grayderlerle ev yıkımına giriştiler. Belediye ekipleri halkın tepkisinden korkarak, yanlarına Emniyet Müdürlüğünün Çevik Kuvvet güçlerini de aldılar. Belediye Başkanının ANAP'lı olduğu Bursa'nın bu mahallelerinde evleri yıkılanlar "sizin yaptığınız insanlığa sığar mı? İnsafsızlar, seçim zamanı gelip oy istiyorsunuz, seçimler bitince de kimsenin gözünün yaşına bakmadan gelip evlerimizi başımıza yıkıyorsunuz" diye bağırdılar. Başaran mahallesi Ersseven sokak 38 numarada oturan Mustafa Aydın "Bir dokuma fabrikasında asgari ücretle çalışıyorum. Evimde 6 nüfus var. Evimi yıkan devletin günlerdir soğan-ekmek yediğimden haberi var mı?" dedi.